

Úvod: Křest je svátost, skrze kterou člověk nastupuje na vojnu

Milí bratři, milé sestry,

jen dvěma úkonům církve my evangelíci říkáme *svátost*. Křest je svátostí. A večeře Páně je svátostí. Slovo svátost je českým překladem latinského *sacramentum*, což původně znamenalo slavnostní přísahu věrnosti vojáků jejich veliteli. Zkusme to vztáhnout na křest. Křtem se člověk stává vojákem Ježíše Krista. Tak o tom mluví i apoštol Pavel: *Snášej se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše. Kdo se dá na vojnu, nezaplétá se do záležitostí obyčejného života; chce obstát před tím, kdo mu velí.* (2Tm 2:3-4)

Už zde si můžeme položit důležitou otázku: Může se stát dítě vojákem? Nemůže. Může někdo slíbit dopředu za dítě, že se jednou stane vojákem? Nemůže. A to platí jak o běžné vojně, tak o té duchovní vojně, kde velí Ježíš Kristus - velitel, který za své vojáky položil svůj život. Křest je slavnostním vstupem na vojnu, křest je vojenskou přísahou na Kristův prapor. Křest je prvním krokem celoživotní poslušnosti Pána Ježíše Krista. A to mohou učinit jen dospělí jedinci. Nemluvnata by si měla na tento svůj slavnostní nástup do vojenské služby Kristu počkat. Děti by se měly samy za sebe rozhodnout, zda do této vojenské služby vstoupí, nebo nevstoupí.

Tím jsem nastínil dnešní téma kázání: budeme se do hloubky zamýšlet nad křtem. A zvláště se budeme poctivě, biblicky, vyrovnávat se křtem nemluvnat.

Co je potřeba k tomu, aby člověk byl spasen?

Začneme tak trochu oklikou: Co je potřeba k tomu, aby člověk byl spasen, zachráněn pro věčnost? Co je potřeba k tomu, aby byl člověk vysvobozen ze svého hříchu vedoucího k jisté smrti? Dvě věci jsou zapotřebí. Za prvé: Boží milost – v Ježíši Kristu ztělesněná a dokonaná. *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.* (Ef 2:8-9) A za druhé: víra člověka v tuto Boží milost. *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.* (Ř 10:9) Tyto dvě věci jsou nutné, aby člověk byl spasen. A tyto dvě skutečnosti - Boží milost a lidská víra – jsou také nezbytnými podmínkami křtu. Církev má křtít jen ty, kteří ve víře přijali Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, činili pokání ze svých hříchů a rozhodli se Krista v životě následovat.

Proč křtíme děti?

Proč tedy křtíme nemluvnata? Proč křtíme ty, kteří ještě nemohou splnit tu druhou podmínku, tedy nejsou schopny vyznat svou vinu a ve víře přijmout Ježíše Krista? Proč církev křtí děti? Proberme si nyní některé důvody pro křest dětí.

1) Protože křest dětí je tradice.

Za prvé: Křtíme děti proto, že nás rodiče kdysi přinesli ke křtu. Je to tradice. Nás rodiče nechali v kostele pokřtít. A my zase přinášíme do kostela naše děti. Navíc je to příležitost ke společnému setkání, k rodinné oslavě života novorozence. Křest je v takovém případě druhou oslavou narození dítěte. Kdysi mně řekl jeden tatínek žádající o křest své dcery: *Bratře faráři, na rovinu: Já v tom křtu nic víc než rodinnou tradici nevidím.* A já velice lituji, že jsem tehdy jeho dítě pokřtíl, aniž bych měl odvahu jasně mu vysvětlit hříšnost takového jednání. To je totiž ten nejhorší důvod ke křtu dítěte! Není v něm nic křesťanského, nic vyznavačského. A jistojistě takové jednání popouzí Hospodina k hněvu. A proto se tímto důvodem dál ani nechci zabývat. Je to ztráta času.

2) Protože křest dětem údajně zaručí Boží požehnání.

Za druhé: Křtíme děti proto, že jim to zajistí Boží přítomnost, Boží požehnání na jeho životní cestě, dobrý a zdravý život. Ale k tomu přece nikdy křest nesloužil! Naopak: Křtem si lidé velice často vědomě zneprůjemňovali svůj pozemský život. Prvními křesťany, umírajícími pro své vyznání v římských arénách počínaje, syrskými a iráckými křesťany v těchto dnech konče. I v dnešní době, nechají-li se lidé v některých končinách pokřtít, podepisují si tím vlastní rozsudek smrti.

A navíc: Křest není magický úkon, kterým bychom přiměli Boha k tomu, aby pokřtěnému dítěti zehnal. To je pohanské uvažování! Křest – to není žádné kouzlo. Žádná magická formule „Abraka dabra, čáry máry fuk“ plus pár kapek vody k tomu – a dítě se bude mít dobře... To je naprostý nesmysl, který je žel i v mnohých evangelích hluboce zakořeněný. Z toho důvodu také nemám rád slovo *svátost*, protože toto slovo v lidech vzbouzí falešná očekávání. Jakoby křest byl něčím čarovným, mocným, magickým.

3) Protože prý křest dětem zaručí spasení.

Za třetí: Křtíme děti proto, že to dětem zajistí spásu, věčný život. Dítě přichází do světa zatíženo dědičným, původním hříchem. Ale tento dědičný hřích je křtem odstraněn, smazán. Tak tomu věří, a tak to hlásá především katolická církev. Křest sám o sobě, ten samotný akt - pokud je vykonán správně - prý zachrání člověka.

Proto také katechismus katolické církve nabádá rodiče, aby přinášeli své děti ke křtu, aby jim křest neodpírali. A proto také po celém světě žijí miliony pokřtěných nevěřících katolíků. A s mnohými evangelíky je tomu žel podobně. Právě v těchto dnech, kdy revidujeme sborovou kartotéku, to vylézá na povrch u nás. Mnozí lidé, v našem sboru kdysi pokřtění, kolikrát ani nevědí, že jsou členy sboru a evangelické církve. To je důsledek mylných představ o křtu, který snad sám o sobě dovede člověka do nebe. Ale Písmo tomu učí jinak: Křest sám o sobě neznamená vůbec nic. Bez víry je křest naprosto vyprázdněným a nesmyslným činem.

Pán Ježíš na dvou místech výslovně nabádá církev k tomu, aby druhé lidi křtila: *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.* (Mat 28:19-20). Důraz zde není na křest, ale na učednictví. Především získávejte učedníky. Získávejte ty, kteří ve víře budou chtít následovat Pána Ježíše Krista. A až je získáte, křtíte je a učte je žít podle Kristova příkladu. Křest bez předchozího rozhodnutí křtěnce následovat Ježíše Krista není v Písmu myslitelný.

A jinde Pán Ježíš říká: *Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.* (Mk 16:15-16) A je to tady, někdo může namítnout: Kdo přijme křest, bude spasen. Proto bychom měli křtít děti – aby byly spaseny. Jenže pozor! *Ten, kdo uvěří a následně přijme křest – ten bude spasen.* Důraz je zde na víře člověka, nikoli na křtu. Vždyť v další větě říká Ježíš: *Kdo však neuvěří, bude odsouzen.* Kdo neuvěří, byť by byl stokrát pokřtěn, nebude spasen, ale odsouzen. A navíc: základní důraz je kázání, nikoli na křtění: *Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.* Jak můžeme kojencům kázat evangelium? Vždyť nerozumí ani nejobyčejnějším slovům. Natož aby pochopili význam Kristovy smrti a jeho vzkříšení pro svůj život.

A když spojíme dohromady oba tyto zásadní texty, pak máme před sebou jasnou definici víry: Víra je učednictví. Víra je vědomé následování Krista v tomto světě. *Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.* (Mk 8:34) Toho prostě malinké děti nejsou schopny. K tomu by se také jednou měly svobodně rozhodnout. A pokud se rozhodnou Pána Ježíše následovat, svůj první krok na cestě za Kristem, tedy svůj křest, by měly mít možnost prožít.

Naopak, bratři a sestry: Víru skutkem nenahradíme. Spása není ze skutků. Jasně to formuluje apoštol Pavel v listu Galatským: *Víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona 'nebude nikdo ospravedlněn'.* (Ga 2:16) Pokud tedy křtíme děti proto, aby byly spaseny, musíme si uvědomit, že se snažíme o spásu ze skutků – což Písmo výslovně potírá. Tím totiž děláme totéž, co chtěli židokřesťané po pohanech, kteří přijali Krista. *Víra vám nestačí,* říkali jim, *musíte se nechat obřezat.* A my totéž činíme s dětmi, které necháváme pokřtít v naději, že mu to zajistí spásu. Nepočkáme, zda se samy jednou k Ježíši přiznají a nechají se pokřtít – chceme to za ně u Boha pojistit dopředu. Ale křest člověka, který nevěří v Ježíše Krista - to je jenom lidský skutek. A nic víc.

To trápilo i reformátory, milí bratři a milé sestry. Oni totiž – na rozdíl od římskokatolické církve – věděli z Písma, že ke křtu je nutná víra. Ale nakonec - po prvních letech nadšení z Božího slova - couvli. Nechtěli se vzdát tradice křtu dětí. A to především proto, že kdyby přestali křtít děti, jejich protestantské řady by zásadním způsobem prořídly. Zkrátka: Nebylo by tolik evangelíků – a evangelický „svět“ by nebyl schopen čelit politicky, ekonomicky i vojensky katolickému „světu“, nebo třeba také islámu.

A hle: Na světě je kočkopes. *Víra u křtu je nutná!* To reformátoři vyčetli z Písma. Ale zároveň nechtěli přestat křtít děti. Kočkopes.

Martin Luther to vysvětluje dvěma způsoby: Dítě věří – protože za něj věří rodiče. A proto dítě může být pokřtěno. Ale podle Písma je naprostý nesmysl křtít někoho na základě cizí víry, byť je to víra rodičů. Tak potom zbývá ještě druhá možnost: Dítě věří – přestože je to nemluvně. Opravdu věří? Opravdu je toho schopno? Na to odpovídá Luther: *Dokažte opak! Dokažte, že dítě nevěří!*

To reformované církve, které nechtějí upustit od křtu dětí, jsou poněkud poctivější. Křtí jen ty děti, jejichž rodiče vyznávají svou víru v Krista. Křtí děti jen tehdy, když jejich rodiče závazně slíbí, že povedou své dítě k osobní víře v Krista. Ovšem to by měli slíbit všichni věřící rodiče – ať už své dítě pokřtí, nebo nepokřtí. To je povinnost všech věřících rodičů - vést dítě ke Kristu. Zároveň se však reformovaní křesťané nezdrahají říct, že pokud dítě - v dětství pokřtěné - nepřijme samo za sebe Krista jako svého osobního Spasitele, nebude zachráněno pro věčnost, nebude spaseno.

4) Protože křest dětí údajně doporučuje Písmo samotné.

Dalším důvodem zastánců křtu dětí je, že křest dětí se údajně nachází v Písmu samotném. A to je naprosto zásadní argument. Ale skutečně? Skutečně se o křtu dětí mluví v Písmu? Pojďme se na to podívat. Pojďme probrat jednotlivé úseky Písma, které tradičně slouží jakožto biblické opory křtu nemluvnat.

a) Nechte děti přicházet ke mně...

První domnělý doklad v evangeliích: *Tehdy k němu přinášeli děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se; ale učedníci jim to zakazovali. Ježíš však řekl: "Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské." Požehnal jim a šel dál.* (Mt 19:13-15) Pán Ježíš sám prý zde vybízí ke křtu dětí. Ale slyšeli jsme ten text pořádně? Vždyť Ježíš ty děti nekřtí, ani k jejich křtu nikoho nevybízí. On těm dětem žehná! A rodiče také nechtěli od Ježíš víc – jen aby na jejich děti Ježíš vložil ruce a pomodlil se za ně.

Což je mimochodem i dnes velmi dobrá možnost pro rodiče, velmi dobrá a hlavně biblická alternativa ke křtu dětí: požehnání dítěte při nedělních bohoslužbách, slavnostní uvedení dítěte do sboru. Ovšem bez toho, aby bylo pokřtěno. A s tím, že se jednou samo za sebe rozhodne, zda se nechá pokřtít (*viz níže!*).

A teď se zamysleme: kdo z rodičů tento Ježíšův příkaz naplní? *Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské.* Ti rodiče, kteří sice nechají své dítě pokřtít, nicméně doma se s ním nemodlí, do kostela jej nepřivedou, protože sami se bohoslužeb nezúčastňují, na náboženství ani ke confirmaci jej nepřihlásí? Anebo rodiče, kteří sice své dítě pokřtít nenechají, ale ke Kristu jej aktivně vedou, vodí jej do shromáždění, modlí se s ním? Řekněte sami: Kterí rodiče naplní ten Ježíšův příkaz? *Nebraňte jít dětem za mnou* – tak Ježíš napomíná především ty rodiče, kteří svým pasivním přístupem brání svým dětem mít s Ježíšem vztah.

b) Toto zaslíbení patří vám i vašim dětem...

Druhý klasický údajný doklad křtu dětí se nachází ve Skutcích apoštolských. Apoštol Petr - hned po seslání Ducha svatého o Letnicích – kázal lidem evangelium. A mnozí lidé uvěřili v Krista. *Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: "Co máme dělat, bratři?" Petr jim odpověděl: "Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh."* (Sk 2:37-39) Ale Petr tím nemyslí na křest malých potomků těch nových věřících. Myslí tím na další a další pokolení... Až děti těchto prvních křesťanů dospějí, uvěří v Krista, nechají se pokřtít a přijmou Ducha svatého – stejně jako oni tehdy o Letnicích. A potom zase dospějí děti těchto dětí. A tak dále – až do skonání věků.

Udivilo mne, že třeba Jan Kalvín, taková teologická špička, četl toto místo zřejmě se zavřenýma očima – protože zde viděl „důkaz“ toho, že apoštolové křtili děti. A na druhou stranu: Jeden náš mládežník - po prvním přečtení tohoto textu - ihned správně řekl, že zde Petr nemyslí na křest nemluvňat těch prvních věřících, ale na zaslíbení pro další a další generace lidí, kteří se budou sami za sebe hlásit ke Kristu.

c) Křty celých domů...

Třetí domněle biblický argument pro křest dětí vypadá takto: Apoštolové nejprve křtili lidi, kteří uvěřili v Krista. Ale v některých případech křtili i celé domy těchto prvních křesťanů. No a v těch domech přece musely být i děti. Přestože se o tom Písmo výslovně nezmiňuje, apoštolové tedy křtili i děti – na základě vyznání jejich rodičů. To je ovšem také falešný důkaz. *Domem* se v Písmu klidně může myslet dospělé služebnictvo sloužící svému pánu, nikoli malé děti. To je třeba případ Lýdie, obchodnice z Thyatir, která uvěřila a byla s celým svým domem pokřtěna. (Sk 16:14-15) O ní se neříká, že by měla manžela, natož pak děti. Navíc Lýdie vystupuje tak sebevědomě, že ona sama klidně mohla být paní domu, šéfkou svého služebnictva. To znamená, že mohla být pokřtěna ona a její dospělé služebnictvo.

A navíc: Když se mluví ve Skutcích apoštolských o pokřtění celého domu, výslovně se říká, že všichni slyšeli kázání evangelia, všichni uvěřili – a pak se všichni nechali pokřtít. (Sk 16:31-34; 18:8) A slyšet evangelium a uvěřit mu celým svým srdcem - to mohou jen dospělí lidé.

A ještě si poslechněme, co říká sám apoštol Pavel v listu do Korintu: *Pokřtil jsem i Štěpánův dům. Jinak už nevím, že bych byl někoho jiného pokřtil.* (1K 1:16)

Za zmínku snad stojí, že Český ekumenický překlad zde zřejmě účelově překládá řecké slovo *oikos* nikoli jako *dům*, ale jako *rodinu*. To proto, abychom v tom snáz zahlédli údajný křest i nedospělých jedinců. Ale tam je *dům*, nikoli *rodina*! A dům – to mohou být právě dospělí služebníci svého pána, který se nechal pokřtít.

A navíc: o Štěpánově domu mluví Pavel ještě jednou: *Vyzývám vás, bratři: Víte o lidech z domu Štěpánova, že jsou prvotinou Achaje a že se oddali službě svatým.* (1K 16:15). Tito lidé ze Štěpánova domu uvěřili v Krista, nechali se pokřtít – a poté se oddali službě svatým. Sloužili církvi, sloužili těm, kteří potřebovali pomoc. Byli to diakoni! Řekněte sami: Může snad takovou službu vykonávat nemluvně?

d) Křest – náhrada obřízky?

A poslední údajný biblický argument pro křest dětí je tento: Křest je totéž co obřízka. Křest nahradil obřízku. Obřízka byla vykonávána u židovských dětí - téměř ihned po jejich narození. A prý proto také církve má křtít nemluvnata. Ale pozor: Pokud křest skutečně nahradil obřízku, proč křtíme i malá děvčátka? Vždyť jen židovští chlupci byli obřezáni.

A dále: Proč byl třeba apoštol Pavel sám pokřtěn? Bylo to nutné? Vždyť on byl Žid, on byl obřezán! Pokud křest nahrazuje obřizku u pohanů, pak například zrovna Pavel nemusel a neměl být pokřtěn. (Sk 9:18)

A hlavně: obřizka je znamením příslušnosti k židovskému národu. Obřizka nikdy nebyla znamením spásy daného Žida. Vždyť Hospodin říká: *Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.* (Ř 9:13) A přitom oba – jak milovaný Jákob, tak odmítnutý Ezau – byli obřezáni. A naopak: Křest není znamením příslušnosti k žádnému národu, rase či společenskému stavu. Křest je znamením nového stvoření v Kristu (2K 5:17). Křest je znamením nebeského občanství (Fp 3:20). Křest je znamením spásy věřícího člověka. Proto křest nikdy nenahrazoval obřizku – protože obřizka nebyla nikdy znamením spásy.

Ten stěžejní text zní takto: *V něm (v Ježíši Kristu) jste obřezáni obřizkou, která není udělána lidskou rukou; obřizka Kristova je odložením celého nevykoupěného těla. S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých.* (Ko 2:11-12) Je zde prý jasně řečeno, že křest nahradil obřizku. A protože křest obřizku nahradil, tedy my máme křtít děti. Ale v tomto textu se vůbec nemluví o křtu dětí, nýbrž o křtu dospělých. Vždyť zde výslovně apoštol zmiňuje víru – jakožto jedinou podmínku spasení. *S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha...*

e) Písmo o křtu dětí sice nemluví, ale ani jej nezakazuje.

A poslední argument na straně těch, kteří zuby nehty chtějí praktikovat křest dětí. Dobrá, často uznají ti nejpoctivější ze všech, o křtu nemluvnat není v Písmu ani slovo! Dobrá, Písmo o tom nemluví, ani to nikde nedoporučuje. Ale: Bible to ani nezakazuje! Výslovně nikdo nikde v Písmu neříká, že bychom snad nesměli křtít děti.

Ano, to je pravda! Ovšem to není správný přístup k Písmu. Správný přístup je tento: Co Písmo výslovně, nebo alespoň principiálně nedoporučuje, to církev činit nemá. Co Písmo zakazuje, a také o čem Písmo mlčí, to církev raději dělat nemá. Vždyť bychom také klidně mohli křtít psy a kočky, ne? Když za ně jsme schopni utrácet tisíce, abychom jim prodloužili život, proč bychom je nemohli rovnou vodit do kostela a křtít? Vždyť Písmo to nikde výslovně nezakazuje.

Před několika lety se jedna Američanka soudila s výrobcí mikrovlnek. Chtěla od nich odškodné, protože jejich mikrovlnka jí zabila kočku. Jak? Kočka přišla z venku mokrá a promrzlá, a tak se milá paní rozhodla strčit svého mazlíčka do mikrovlnky, ať se usuší a prohřeje. A kočka to nepřežila. A proč žalovala výrobce mikrovlnek? Protože ejhle: V návodu k obsluze nebylo žádné varování, že by snad lidé nesměli strkat zvířata do mikrovlnky. A paní soud nakonec vyhrála, dostala tučné odškodné a napříště museli výrobci dávat do návodu i toto upozornění.

Je to absurdní, že? Je to směšné. A přesně tak my někdy zacházíme s Písmem, bratři a sestry. Co nám Písmo výslovně nezakáže, o čem Písmo mlčí, to je dovolené. Ale je tomu přesně naopak: Co Písmo výslovně či alespoň rámcově nedoporučuje, to dělat nemáme. Proto bychom neměli křtít děti.

f) Když ne Písmo, alespoň církevní tradice masivně doporučuje křest dětí. Co s tím?

Ale úplně poslední argument: Dobrá, v Písmu to není. A Písmo to ani nedoporučuje. Ale jak si poradíme s námitkou, že křest dětí církev praktikuje již po staletí? Odpovídám: A odkdy se my, protestanté, držíme lidské tradice na úkor Písma? Odkdy nám lidská náboženská tradice má určovat, co smíme a co nesmíme dělat? *Ecclesia semper reformanda* – tímto heslem se pyšíme. Církev, která se stále reformuje. Církev, která se stále obnovuje. Církev, která stále překračuje svůj vlastní stín. Ovšem ne podle nálad svého okolí, ne podle lidských tradic a výmyslů - ale podle Božího slova! Aby pro nás neplatilo slovo Páně: *A tak jste svou tradici zrušili slovo Boží.* (Mt 15:6)

Závěr: Co my máme dělat?

Milí bratři, milé sestry, a co teď s tím? Co s tím máme dělat? Tak zaprvé: S našim vlastním křtem už zřejmě nic neuděláme, leda bychom se nechali hromadně překřtít. Za to, že nás rodiče kdysi donesli ke křtu, nemůžeme. A kvůli tomu, že nás pokřtili v útlém věku, rozhodně nejsme méněcenní křesťané – pokud následujeme Ježíše Krista.

Ale za druhé: Něco přece jen učinit můžeme. Milí rodiče, současní i budoucí, dobře si rozmyslete, zda budete chtít pokřtít své děti, nebo jim dopřejete požehnání ve sboru a povedete je k tomu, aby se jednou samy za sebe nechaly pokřtít, aby se samy rozhodly vstoupit do služby Ježíši Kristu. Milí prarodiče, vy nepřemlouvejte své děti, aby za každou cenu nechaly pokřtít vaše vnoučata. Namísto toho se za ty své dcery a syny i za svá vnuky a vnučky trpělivě modlete. Modlete se za ně, aby do svého srdce přijali Krista – a potom se nechaly pokřtít. Modlete se za ně s vědomím, že křest bez víry by před Bohem stejně nic neznamenal.

Bratři a sestry, pokud chci nadále být farářem ČCE, musím křtít děti věřících rodičů. Ale zároveň na rovinu přiznávám, že ve mně stoupá to napětí – mezi poslušností Písmu a poslušností církvi.

Protože právě v otázce křtu dětí se Písmo a naše evangelická tradice rozcházejí. Žel naše církev ještě neprozřela a nevymanila se z pokušení budovat si svou členskou základnu právě křtem dětí.

Přiznávám také pokorně, že své děti mám pokřtěné. Podlehl jsem tehdy různým vlivům a neměl jsem ještě v celé věci biblicky jasno. Už bych to nezopakoval. Proto alespoň své děti budu vést k tomu, aby se jednou nepostavily na stranu tradice, ale na stranu Boží slova. Aby to se svými dětmi v této věci zvládly lépe, než já.

Proto i vás vyzývám: Důkladně celou věc promyslete. Modlete se za to. A skončujte s touto odvěkou, krásnou, dojemnou – nicméně jen lidskou, nebiblickou a vůči Písmu neposlušnou tradicí.

Protože pravý evangelík se pozná podle toho, že víc poslouchá Boží slovo, než lidskou tradici. Amen.

ROZPIS PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ – BIBLICKÉ TEXTY A TÉMATA (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
14.5.	Matouš 28:16-20	Nanebevstoupení Páně
17.5.	Marek 1:9-13	Ježíš – milovaný Boží Syn
24.5.	Skutky 2:1-13	Slavnost seslání Ducha svatého
31.5.	Marek 1:14-20	Slyšet evangelium a následovat Krista

PROSBA ZA POŽEHNÁNÍ PRO NEPOKŘTĚNÉ DÍTĚ PŘI NEDĚLNÍCH BOHOSLUŽBÁCH (TÍMTO ZPŮSOBEM JE MOŽNÉ LITURGICKY A SLAVNOSTNĚ NAHRADIT KŘEST DĚTÍ)

Milí bratři, milé sestry, dnes přivádíme do Boží blízkosti i do společenství našeho sboru toto dítě:
Společně jemu i jeho rodičům vyprosíme Boží požehnání. *Shromáždění stojí.*

MODLITBA

Dobrořečme Hospodinu: Milostivý Otče, dárce života! Děkujeme ti za život tohoto dítěte, které jsi ze své milosti vložil do našich rukou. Děkujeme ti, že jsi jeho matku zachoval ve zdraví. Děkujeme ti za radost, která tímto novým životem vstoupila do domova rodičů. Děkujeme za tvá zaslíbení v Ježíši Kristu, kterým důvěřujeme. Požehnej nám tuto chvíli vděčnosti, radosti a naděje svým svatým Duchem. Amen.

ČTENÍ PÍSMO

Slyšme slova Písma svatého z evangelia podle Marka, 10. kap., v. 13-16: Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechtě děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.

OSLOVENÍ

Milí rodiče, milý sbore, toto dítě bylo Pánem Bohem svěřeno do naší péče. To na nás vkládá veliký závazek a odpovědnost. Zvláště vy, rodiče, máte toto dítě vést příkladem života i svědectvím slova tak, aby poznávalo Boží milosrdenství v Kristu, uvěřilo v ně, rozhodlo se pro křest a vyznalo při něm svoji víru. Nám všem, kdo jsme tu shromáždění jako sbor, slova evangelia připomenula Ježíšova výzva: Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Všichni se v tuto chvíli v pokání zamýšlíme nad svými dětmi a prosíme o novou sílu z Ducha svatého pro jejich vedení a výchovu.

Milí rodiče, předstupte nyní před toto shromáždění, abyste tak osvědčili svou víru v Ježíše Krista i své modlitební přání, aby vaše dítě v Ježíše Krista uvěřilo.

POŽEHNÁNÍ DÍTĚTE

Požehnej tobě Hospodin a ochraňuj tebe. Osvět' Hospodin tvář svou nad tebou a buď tobě milostiv. Obrat' Hospodin tvář svou k tobě a dej tobě pokoj. Amen.

PŘÍMLUVA

Milostivý Otče náš, pokorně tě prosíme, zůstávej svým požehnáním s tímto dítětem, s jeho rodiči i s celou rodinou. Zachovávej děťátko ve zdraví. Dávej rodičům svého svatého Ducha, aby byli svým dětem svědky o tobě. Dej, ať mají svůj domov ve společenství tohoto sboru. Rozmnožuj mezi námi víru, naději a lásku pro Ježíše Krista. Amen.

ZÁVĚR

My s nadějí očekáváme den, kdy se *tento váš syn sám* svobodně rozhodne vyznat svoji víru v Ježíše Krista veřejně před shromážděným sborem a přijmout křest.

Zdroj: *Agenda ČCE I, s. 133-135*